

Ο ΠΙΛΟΤΟΣ

Διήγημα

Είχαμεν μεγαλώσει μαζί η Μόλλη κ' εγώ. Οί γονεῖς μας ἦσαν γείτονες, καί, ὕπερ πάντοτε δὲν ἐπακολουθεῖ πιστοὶ φίλοι. Ἦσαν πτωχοί, καὶ ὑποπεύω ὅτι τὸ προσὸν τοῦτο εἶχε συμβάλει πολὺ εἰς τὴν φιλίαν των, διότι εὐκαιροὶ παρουσιάζοντο πάντοτε πρὸς ἀμοιβαίαν βοήθειαν, καὶ παρετήρησα συχνὰ ὅτι, ὅταν οἱ γείτονες ἔχουν διὰ νὰ ζήσωσι καὶ δὲν λαμβάνουν ἀνάγκην ἀμοιβαίας συνδρομῆς, σπανιότατα ὑπάρχει φιλία μεταξὺ των, μᾶλλον δὲ ἀντιζηλία καὶ ἀνταγωνισμὸς.

Ἀφοῦ οἱ γονεῖς μας ἦσαν τόσο καλοὶ φίλοι, φυσικὸν ἦτο ἡ Μόλλη κ' εγὼ νὰ μιμηθῶμεν τὸ παράδειγμα των. Μαζὶ ἐπηγαίναμεν εἰς τὸ σχολεῖον, ἐμελετούσαμεν κ' ἐπαίζαμεν μαζί, καὶ κάποτε, ὅταν ἡ Μόλλη ἔγεινε δεκαοκτὼ ἐτῶν κ' εγὼ εἴκοσι, ἐσυμφωνήσαμεν νὰ περάσωμεν μαζί ὅλην τὴν ζωὴν μας, καὶ ἤμεθα πολὺ εὐτυχεῖς διὰ τὴν συμφωνίαν αὐτήν. Πράγματι δὲ τίποτε δὲν θὰ ἐφαίνετο ὁρθότερον καὶ φυσικώτερον καὶ εἰς ἡμᾶς καὶ εἰς τοὺς γονεῖς μας.

Ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς παιδικῆς μας ηλικίας ἔτρεφον στοργὴν πρὸς τὰ κύματα, ἀνέβαινα εἰς τὰ μεγαλοπρεπῆ πλοῖα, τὰ πλέοντα τὸν καμμέγιστον ποταμὸν Μισισσιπῆν, παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις μας, καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν περὶ ἧς θὰ ὁμιλήσω εἶχον ἤδη εὖρη θέσιν πιλότου εἰς μικρὸν φορτηγὸν ἀτμόπλοιον.

Δὲν ἦτο καμμία μεγάλη θέσις οὔτε εἶχεν ἀρετὸν μισθόν· ἀλλ' ὅσον μικρὰ καὶ ἂν ἦτο, ἡ Μόλλη κ' εγὼ ἀπεφασίσαμεν ν' ἀποζητήσωμεν μετ' οἰκονομίαν ἐξ αὐτῆς· ἐκτὸς τούτου εἶχα ἐλπίδας περὶ ἐλεύσεως καλλιτέρονος χροόνου, καθότι εἶχα λάβει συστατικὸν ἀπὸ τοῦ προϊσταμένου μου καὶ ὑπόσχεσιν ταχεῖας προαγωγῆς.

Ὅτω, πρὸς μίαν εὐθιὴν ἡμέραν, ἀφοῦ ἔλαθα ἡμερησίαν ἄδειαν, ἡ Μόλλη καὶ εγὼ ἐνυμφεθήμεν, καὶ ἐπιβάντες εἰς ὄχημα, τὸ ὁποῖον ἐσυμφώνησα διὰ τὴν περίστασιν, ἐξήλθομεν εἰς ἐκδρομὴν, τὴν ὁποίαν εἶχαμεν ἀποφασίσει διὰ μίαν φημιζομένην ἐγγὺς ἐξοχὴν, τὴν μόνην γαμήλιον ἐκδρομὴν, ἣν ἠδυνάμεθα νὰ ἐκτελέσωμεν· ὅχι ὅτι μας ἔμελλε πολὺ δι' αὐτὴ· ἀλλ' ἤμεθα πολὺ εὐτυχεῖς καὶ δὲν ἐφειδόμεθα οὔτε καιροῦ οὔτε χρημάτων.

Μόλις εἶχομεν ἐξέλθει τῆς ἰδίας μας συνοικίας, καὶ διὰ φωνῆς μας ἐσταμάτησαν. Ἀγγελιαφόρος,

τὸν ὁποῖον ἀνεγνώρισα ὡς ἀνήκοντα εἰς τὴν ἀτμοπλοϊκὴν μας ἐταιρίαν, μ' ἐχειρέτισε :

— Ἔχω ἓνα γραμματάκι γιὰ σὲ ἀπὸ τὸν διευθυντήν.

Κ' ἐξηκολούθησε:

— Λυποῦμαι διότι εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ σοῦ ἀναστειλῶ τὴν ἄδειάν σου διὰ σήμερον, ἀλλ' ὀφείλεις νὰ ἐπιβῆς ἀμέσως εἰς *Mobiliar*, ἥτις εἶνε ἐτοίμη ν' ἀναπλεύσῃ τὸν ποταμὸν. Ὁ πιλότος τῆς ἀσθενεῖ βαρέως, καὶ σὺ διωρίσθης πρὸς τὸ παρὸν ἀναπληρωτῆς του.

— Πάγει στὰ χαμένα ἡ ἐκδρομὴ μας, εἶπα εγὼ, ἀφοῦ ἀνέγνωσε τὴν διαταγὴν ἡ Μόλλη.

— Γιὰτί τάχα ; μετ' ἠρώτησε.

— Βλέπεις, ὀφείλω ν' ἀναπληρώσω τὸν πιλότον τῆς *Mobiliar*.

— Πολὺ καλὰ, ἀπεκρίθη. Θὰ πάμε τότε στὸν ποταμὸν ἀντὶ νὰ πάμε στὴν ἐξοχὴν. Τράβα ἐμπρός, Ρόβ. Ἐρχομαι κ' εγὼ εἰς τὴν *Mobilias*.

— Ἀλλὰ δὲν εἰμφορεῖς νὰ ἐμβῆς εἰς τὴν σκοπιὰν τοῦ πιλότου μαζί μου, πουλάκι μου.

— Βέβαια ὄχι· ἀλλὰ εἰμφορῶ νὰ καθίσω ἀπ' ἐξῶς εἰς τὴν γέφυραν, εἶπε γελῶσα ἡ Μόλλη, καὶ θὰ βίχνομεν ματιαῖς ὁ ἓνας εἰς τὸν ἄλλον.

Καὶ οὔτω συνέβη νὰ εἰσέλθω εἰς τὴν σκοπιὰν τοῦ πιλότου τῆς *Mobilias*, μετ' τὴν καρδίαν ἐμπλεωτὸς ἔρωτος καὶ υπερηφανείας· ἔρωτος μὲν, διότι ἐκεῖ, κάτωθην μου, ἐπὶ τῆς μικρᾶς προραίας γεφύρας, ἐκάθητο ἡ γλυκεῖα σύζυγός μου· υπερηφανείας δέ, διότι ἡ *Mobilias* ἦτο ἐν τῶν περιεκκαλῶν πλωτῶν παλατιῶν τοῦ Μισισσιπῆ, καὶ νὰ πλοηγῶ ἐν τοιούτῳ ἦτο ἀπὸ ἐτῶν τὸ ὕψιστον τῆς φιλοδοξίας μου.

Τὸ πλοῖον ἦτο ὠροφωμένον μετ' διπλοῦς θαλάμους, τὸν ἓνα ἐπὶ τοῦ ἄλλου· ὁ ἀνώτερος ἠνοίγετο πρὸς μικρὴν γέφυραν, ἐφ' ὕψηλῆς δ' ἐξέδρας ἦτο τὸ προρεῖον, ἡ σκοπιὰ τοῦ πιλότου. Ἡ γέφυρα αὕτη κατεῖχετο πάντοτε ὑπὸ ἐπιβατῶν, καὶ τὴν προῖαν ταύτην ἦτο πλήρης κόσμου, διότι τὸ πλοῖον ἦτο βαρφορτωμένον ἀπὸ ἀνθρώπων ἐπωφελουμένων τὴν ὥραιον καιρὸν, ὅπως ἀναπλεύσωσι τὸν ποταμὸν.

Αὐθάδεις τινὲς νέου ἤρχισαν νὰ ὀφθαλμοβολῶσι τὴν Μόλλη μου, καὶ αὕτη ἐγερθεῖσα κατέβη εἰς τὸν ὑποθάλαμον, διὰ νὰ πῆρ' νερὸν, ὡς μοὶ ἐψιθύρισε διερχομένη· ἀλλ' ὑποπεύω ὅτι τὸ ἔ-

καμε πράγματι διὰ νὰ προλάβῃ τὴν ἐκρηξίν τοῦ θηελλώδους νέφους, τὸ ὅποιον εἶδε συναγόμενον ἐπὶ τῶν ὀφρύων μου.

Εἶδα ὅτι οἱ θρασεῖς νέοι δὲν ἔκαμαν ἀπόπειραν ν' ἀκολουθήσωσι τὴν προσφιλή μου, ὅθεν καθυσάχασα καὶ προσβλέπων εἰς τὰς μεμακρυσμένας εἰρηνικὰς ὄχθας τοῦ μεγίστου ποταμοῦ, ἐπὶ τῶν λειῶν στέρνων τοῦ ὁποίου τόσον μαλακῶς ἐπλέομεν, ἠσθάνθην ἐγειρόμενον ἐντός μου σιωπηλὸν ὕμνον χαρᾶς.

Ἄλλ' αἴφνης φωνὴ ἀντήχησεν ἀπὸ τοῦ ὕπθην μου θαλάμου, ἥτις ἀποτόμως ἀνέστρεψε τὸ βεῦμα τῶν διαλογισμῶν μου.

— Φωτιά! φωτιά! φωτιά!

Κραυγὴ αἰείποτε φοικιῶδης, ἀλλὰ φοικωδεστέρα πασῶν ὅταν ἐκρήγνυται ἐν τῷ μέσῳ φαιδρᾶς, ἀνυπόπτου συνοδίξ, πλευσῆς δῆθεν ἐν ἀσφαλείᾳ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὑδάτων.

Στιγμιαία ἐπώδυνος σιγὴ διεδέχθη τὴν κραυγὴν ταύτην, καὶ εἶτα τριακόσαιο φωναὶ ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδιῶν ἠνωμένοι ἐν φοβερᾷ, σπαρκακτικῇ ἀρμονίᾳ ἐπανάλαβον.

— Φωτιά! φωτιά! φωτιά!

Ὅχι! δὲν ἦτο λάθος οὔτε ψευδὲς ἄγγελμα. Οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ εἴπῃ πῶς ἔλαβεν ἀρχὴν, ἀλλ' ἠύξανεν ἐπὶ τοῦ στεγάσματος τοῦ ἀνωτέρου θαλάμου, μὲ τὰς θανασίμους φλόγας φοβερωῶς ἐλισσομένας καὶ καταβιβρωσκουσὰς πᾶν τὸ προστυγχάνον, καὶ μὲ γλώσσας φλογῶν ἐρπούσας εἰς τὸ ἐπίστρωμα μετὰ βρόμου ἀπαισίου.

Ὅσον ἦτο δυνατόν νὰ ζητήσῃ τις δι' ἀντλίας νὰ ξηράνῃ τὸν μέγαν ποταμόν, ἐφ' οὗ ἔπλεεν ἡ *Μοβίλια*, ἄλλο τόσον ἦτο κατορθωτὸν νὰ καταπολέμησῃ τις καὶ χειρώσῃ τὸν βρυχώμενον ἀδηφάγον ἐχθρὸν, τὸν κατακυριεύσαντα τὸ δύσμοιρον πλοῖον.

Ὁ κόσμος φυγῶν τὸν πυροπολούμενον ἄνω θάλαμον περιεμαζεύθη κάτω εἰς τὴν προωραίαν γέφυραν, ὅπου ὁ ἐχθρὸς δὲν εἶχεν εἰσορμηθεῖ ἀκόμη, κ' ἐκεῖ ὁ ἀνδρεῖος πλοίαρχός μας κατώρθωσε νὰ καταπραύνη ἐν μέρει τὸν πανικόν.

— Καθίστε ἤσυχα, διέταξε, καθίστε ἤσυχα καὶ μείνατε ὅπου εἴσθε, ἢ δὲν ἐγγυῶμαι διὰ τὴν ζωὴν σας. Ὁ ναύκληρος θὰ σᾶς ἐφοδιάσῃ ὅλους μὲ σωσίβια· ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ πηδήσῃ κανεὶς σας εἰς τὴν θάλασσαν· κανεὶς, ἐκτός ἐὰν ἐπιθυμῇ ν' αὐτοκτονήσῃ. Καθίστε ἤσυχα, σᾶς λέγω! Πιλότος! ὄρσα γιὰ ἔξω στὴν ξηρά, μισὸ μίλι ἔμπρός! (Ἀπειχομεν τοῦλάχιστον τὸ διπλοῦν τῆς ἀποστάσεως ταύτης ἀφ' ἑκατέρας τῶν ὀχθῶν). Μηχανικός! βάλε ἀτμόν, ὀλοταχῶς! Θὰ τρέξωμεν ἕνα δρόμον ἱπποδρομίου μὲ τὸν κακὸν ἐχθρὸν, ὁ ὅποιος ἐκόλλησε τὴν *Μοβίλια*!

Στιγμὴ παύσεως ἐπῆλθε· καὶ τότε μετὰ μωκθημοῦ καὶ ἀφροῦ, μὲ τοὺς ἰστοὺς τριτοκοπούντας καὶ μὲ τὰ παράθυρα ἀσθμαίνοντα ὡς ἐν θανασίμῳ

τρόμῳ, ἡ *Μοβίλια* ἠτοιμάσθη νὰ τρέξῃ τὸν τελευταῖον δρόμον της.

Ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἠύξανον αἱ φλόγες, οὐδ' ἔπαυον τὴν τρομερὰν πρόοδόν των. Εὐτυχῶς κατέτρωγον μᾶλλον τὴν πρὶν μνην ἢ τὴν προωραν, ὥστε μικρὸς ἦτο ἔως τώρα ὁ κίνδυνος διὰ τοὺς συναχθέντας ἐπὶ τῆς κατωτέρας γεφύρας ἐπιβάτας.

Ἄλλ' ἡ σκοπιὰ τοῦ πιλότου ἦτο ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τὴν ἐπαφὴν τῶν φλογῶν, καὶ ἦδη ἡ ἐμπροσθοφυλακὴ των ἤρχιζε νὰ μὲ περικυκλώη, περιαιούσά μου τὴν κόμην καὶ τὰς ὀφρῆς.

Αἴφνης ἠκούσθη μορμυρισμὸς ἐκ τῶν ἐπιβατῶν κάτω, καὶ μετὰ μίαν στιγμὴν φαεινὴ μορφὴ ἀνέβη τὴν κλίμακα τὴν ἄγουσαν εἰς τὴν μικρὰν γέφυραν παρὰ τὴν σκοπιάν μου, καὶ πρὶν προφθάσῃ νὰ εἴπω λέξι, ἡ πολυτιμὸς μου Μόλλη ἠνοιξε τὴν θύραν, καὶ κλείσασα αὐτὴν πάλιν, ἐστάθη παρὰ τὸ πλευρόν μου.

— Μόλλη! Μόλλη! ἔκραξα, δι' ὄνομα Θεοῦ, φύγε, φύγε! Δὲν βλέπεις πῶς αἱ φλόγες αὐξάνουν πρὸς ἡμᾶς ἐδῶ; πῆγαινε, πῆγαινε, φιλάττη μου, μόνη ἀληθινὴ γυναικὶά μου! Μὴ με κάμνης νὰ φανῶ δειλὸς, φοβοῦμενος διὰ σέ. Πῆγαινε κάτω, ὅπου θὰ αἰσθάνωμαι ὅτι ἔχεις ἐλπίδα σωτηρίας.

— Ῥὸβ Θόρν! ἔκραξε, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς της ἀφόβως προσβλέποντάς με, δὲν εἶμαι γυναικὶά σου;

— Βέβαια, βέβαια, εἶπα, ἀλλὰ πῆγαινε!

— Ἡ θέσις μου εἶν' ἐδῶ, ὅπως κ' ἡ ἐδικὴ σου, ἀπήντησεν ἀκλόνητος. Θὰ μείνω ἐδῶ, Ῥὸβ, καὶ ἂν ἀποθάνῃς, θ' ἀποθάνω κ' ἐγώ. Θὰ κάμωμεν τὴν γαμήλιον ἐκδρομὴν μας μαζί, φιλάττη μου, ἃς εἶνε καὶ διὰ τὸν ἄλλον κόσμον. Κύτταξε τὸ καθήκόν σου, καὶ μὴ με συλλογίζεσαι. Ῥὸβ, ἔχομεν ἐλπίδα ἀκόμη, καὶ ἂν ἔλθουν τὰ χειρότερα, τότε (καὶ γενναῖον, μειλίχιον μειδιάμα ἐχαράχθη περὶ τὰ χεῖλη της) εἴμεθα ἀκόμη μαζί, γλυκεῖά μου ἀγάπη!

Εἶδα ὅτι εἰς οὐδὲν ὠφέλει νὰ τὴν παροτρύνω πλέον, κ' ἐκτός τούτου κατὶ ἐσφιγγε τὸν λαιμόν μου, ὥστε δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐκστομίσω λέξιν, ὅθεν ἀφωσιώθην εἰς τὸ ἔργον μου, προσβλέπων τὰς φλόγας, αἵτινες ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐμαίνοντο ἐγγύτερον ἡμῶν, ὡς πειναλέοι δαίμονες καταδοκούντες τὴν λείαν των.

— Θόρν, ἐφώνησεν ὁ πλοίαρχος, ἔλα κάτω. Κατέβασέ την καὶ κατέβα καὶ σύ, θὰ σας πιάσωμεν. Δὲν εἴμπορεῖς νὰ σταθῆς πλέον ἐκεῖ. Εἴμεθα πολὺ σιμὰ εἰς τὴν ξηρὰν τώρα, καὶ διὰ τὰ λοιπὰ θὰ λάθωμεν τὰ μέτρα μας.

Ἦτο δελεαστικώτατος πειρασμὸς. Εἰξευρα ὅτι, ἐὰν ἠκολούθουν τὴν συμβουλὴν τοῦ πλοίαρχου, ἢ τε Μόλλη κ' ἐγώ θὰ ἐσωζόμεθα, διότι ἤμην δεινὸς κολυμβητῆς, καὶ ἂν τὸ πλοῖον δὲν ἐφθάνεν εἰς τὴν ξηρὰν, ἠδυνάμην νὰ σώσω αὐτὴν

καὶ τὸν ἑαυτὸν μου· ἀλλὰ, ἐὰν οὕτω ἔκαμνα, δὲν θὰ ἐξέθετα βεβουλευμένως ἐκάστην τῶν τριακοσίων ψυχῶν εἰς ὄλεθρον. Ναὶ μὲν, τὸ πλοῖον ἠδύνατο νὰ διανύσῃ τὸ ὀλίγον ὑπολειπόμενον διάστημα μέχρι τῆς ὄχθης δι' αὐτῆς τῆς κεκτημένης ταχύτητος· ἀλλὰ καὶ πάλιν, ἠδύνατο καὶ νὰ μὴ τὸ διανύσῃ, καὶ τότε;

Ἐκύτταξα ἐρωτηματικῶς τὴν προσφιλῆ σύζυγόν μου.

— Μείνε εἰς τὴν θέσιν σου, Ῥόβ, μου εἶπεν αὕτη.

— Ὅχι, πλοίαρχε, ἀπάντησα· θὰ σταθῶ εἰς τὴν θέσιν μου. Θὰ μείνω ἐδῶ ἕως νὰ ὀδηγήσω τὸ πλοῖον εἰς τὴν ὄχθην, ἢ ν' ἀποθάνω πρῶτος.

— Ἀνδρείε μου Ῥόβ! γενναίε μου Ῥόβ! ἐψιθύρισεν ἡ Μόλλη.

Πλὴν αλλοίμονον εἰς τὴν ἀφωσιωμένην μου Μόλλην! αλλοίμονον εἰς ἐμέ! Ὅχι μόνη ἡ σκοπιά τοῦ πιλότου, ἀλλ' ὅλη ἡ γέφυρα γύρω εἶχε κυκλωθῆ νῦν ὑπὸ τῶν φλογῶν. Ἦτο πολὺ ἀργὰ τώρα διὰ νὰ καταβῶμεν εἰς τὴν κάτω γέφυραν. Οἱ βραχιόνες μου, ἀπαλλαγέντες τοῦ βάρους τοῦ κινητηρίου τροχοῦ, ἔσφιγγαν τὴν Μόλλην ἐγγύτατα εἰς τὴν καρδίαν μου· ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοί μου καὶ ὁ νοῦς μου ἠσχολοῦντο ἀναζητοῦντες τρόπον τινὰ φυγῆς τοῦ θανάτου, ὅστις ἐφαίνετο ἀναπόφευκτος.

Διὰ μιᾶς οἱ ὀφθαλμοί μου ἔπεσαν ἐπὶ τοῦ ὀριζοντίου προωραίου, τὸ ὅποιον δὲν εἶχε κολλῆσει ἢ φωτιᾷ ἀκόμη. Ἀμέσως ἔκαμα τὸ σχέδιόν μου, καὶ ἀμέσως τὸ ἔθεσα εἰς ἐνέργειαν.

— Πιάσε τὸ χέρι μου, Μόλλη, εἶπα, καὶ τρέξε μαζί μου. Θὰ σωθῶμεν, τὸ κάτω-κάτω. Κράτει τὸ σάλι σου σφιχτὰ στὸ στόμα σου. Τώρα, τώρα.. τρέξε!

Πατοῦντες ἐπ' ἄκρων τῶν ποδῶν εἰς τὴν γέφυραν, ἀνήλθομεν εἰς τὸ ὀριζόντιον προωραῖον. Ἦνοιξα τὴν θυρίδα τῆς πρόρας, καὶ ὠθήσας τὴν Μόλλην, ἐπήδησα κ' ἐγώ, ἀποκλείσας ὅτισθεν τῆς θυρίδος τὰς φλόγας, αἵτινες μὲ τὸν ἀδυσώπητον βρόμον τῶν μᾶς κατεδίωκον ἀσπλάγχχνως εἰς τὴν φυγὴν μᾶς.

Ἡ ἐμφάνισίς μου ἐχαιρέτισθη μὲ κραυγὴν ἀνακουφίσεως καὶ χαρᾶς, διότι ὅλοι μᾶς εἶχαν διὰ χαμένους. Τώρα ὅτε ὁ κίνδυνος παρήλθεν, ἡ καυμένη ἡ Μόλλη ἐλιποθύμησεν. Ἀλλὰ ταχέως συνήλθε· καὶ ἅμα ὁ κόσμος ἤρχιζε νὰ μανθάνῃ ὅτι ἡ ἀνδρεία κορασίς, καθὼς τὴν ὠνόμασαν, ἦτο μόνον ὀλίγων ὥρων νύμφη, καὶ ὅτι ἤμεθα εἰς τὴν

γαμήλιον ἐκδρομὴν μᾶς, ἐγκάρδιαι ἠκούσθησαν ἀνευφημίαι, μεθ' ἧς ἐπηκολούθησαν ἐννέα ῥαγδαῖαι χειροκροτήσεις.

Ἡ νῆσος, ἐφ' ἧς προσώκειεν ἡ *Mobilia*, ἦτο χθαμαλὴ, ἀμμώδης καὶ ἀκατοίκητος, καὶ ἐν γένει ὄχι εὐάρεστος διατριβῇ διὰ τριακοσίους ἀνθρώπους, ἠναγκασμένους νὰ μείνωσιν ἐκεῖ ἡμίσειαν ἡμέραν τοῦλάχιστον. Δὲν ὑπῆρχε χώρος εἰς τὰς καρδίας μᾶς δι' ἄλλο αἶσθημα εἰμὴ τὴν εὐχαριστίαν ἐπὶ τῇ διασώσει μᾶς ἀπὸ φοβεροῦ θανάτου, καὶ μετὰ τὸν κίνδυνον τῆς παρελθούσης ὥρας, μικρὸν πρᾶγμα ἐφαίνετο τὸ νὰ περιμεινωμεν ἐν ὑπομονῇ τὴν ἔλευσιν τῶν πρὸς βοήθειαν πλοιαρίων, τὰ ὅποια ἤμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ ἤρχοντο ἐντὸς ὀλίγων ὥρων.

Καίπερ ἀπέχοντες μιλία τινα ἀπὸ πάσης μεγάλης πόλεως, ἐγνωρίζομεν ὅτι τὸ καιόμενον πλοῖον θὰ παρατηρήθῃ ἀπὸ τῶν ἐπαύσεων τῶν διεσπαρμένων ἀνά τὰς ὄχθας, καὶ ὅτι ἐκεῖθεν θὰ ἐπέλλοντο μηνύματα εἰς τὴν πλησιεστέραν πόλιν. Καὶ οὕτως ἔγεινε. Πρὶν νυκτώσῃ, ἱκανὰ ἀτμήλατα πλοιαρία ἤλθον, καὶ μετ' ὀλίγας ὥρας εὐρέθημεν σῶοι οἴκοι, καὶ ἡ γαμήλιος ἐκδρομὴ μᾶς ἔλαβε πέρας. Ἀλλὰ δὲν παρήλθον καὶ τὰ ἀποτελέσματά της. Ἡ τρομερὰ νευρικὴ ἔντασις ἦν ὑπέφερα, ὡς καὶ τὰ πολυάριθμα ἐπὶ τοῦ προσώπου καὶ τῶν χειρῶν μου ἐγκαύματα, μ' ἔρριψαν πάσχοντα εἰς κλίνην ἀσθενείας.

Ὅταν ἀναρρώσας ἐξήτησα ἐκ νέου ὑπηρεσίαν, δύο ἐβδομάδας ὕστερον, ἔμαθον ὅτι γενναία δωρεὰ ἐκ μέρους τῶν εὐγνωμόνων ἐπιβατῶν τῆς *Mobilias*, ἀνερχομένη εἰς τριακοσίας λίρας στερλίνας, ἦτο κατατεθειμένη ἐπ' ὀνόματί μου εἰς τὴν Τζάπεζαν. Καὶ οὐ μόνον τοῦτο, ἀλλὰ ἡ ἐταιρία μοὶ ἀπένειμε χρυσοῦν ἀοιστεῖον, καὶ μὲ διώρισε πιλότον εἰς τὸ ὠραιότερον πλοῖον τῆς γραμμῆς τοῦ Μισισσιπῆ.

Χρόνοι παρήλθον ἀφότου ἡ καλὴ σύζυγός μου καὶ ἐγὼ ἐταξιδεύσαμεν, ἐπλησιάσαμεν τόσον εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, κατὰ τὴν γαμήλιον ἡμῶν ἐκδρομὴν. Ἀπὸ πιλότος ἔγεινα πλοίαρχος καὶ ἐν μέρει ἰδιοκτῆτης τῶν ὠραίων πλωτῶν παλατιῶν, τὰ ὅποια ἐκίνοιν τὸ πάλαι τὸν φθόνον μου· ἀλλ' οὐδέποτε παραπλέω ἔνευ παλμοῦ ἀγωνίας τὴν μικρὰν νῆσον, ὅπου ἡ *Mobilia* ἐκέρδησε τὸ στοίχημα εἰς τὸν τελευταῖον δρόμον της, δρόμον τοῦ πυρὸς κατὰ τοῦ ἀτμοῦ, τῆς ζωῆς κατὰ τοῦ θανάτου.

(Ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ)

Π.

